

A kíváncsi hópelyhek

A nap éppen lement, amikor az erdő felett elkezdtett esni a hó. No, anyó – mondta varjú apó a feleségének a nyárfahegyen -, azt hiszem, holnap fehér abrosznál ezzük az egérpecsenyét. Nemsokára a búzamezők fölött kezdenek táncolni a hópihék.

- Gyertek, gyerekek – csalogatták őket a szántóföldek -, jó ám a vetésnek a jó puha hó. Az tارت meleget a búzaszemnek, hogy meg ne fagyjon a földben. A falu már régen elcsendesedett, mire a hófelhők odaértek föléje.

- No, ezt a falut megtráfáltuk – mondta a hópelyhek. –

Reggel maga se ismer magára, olyan fehérre meszeljük még a háztetőket is.

Voltak kíváncsi hópelyhek is.

Messze az ég alján nagy világosság látszott. Ott a város lámpái világítottak, s ezek a kíváncsi hópelyhek a várost akarták látni.

- Majd megláttatok, hogy megbecsülnek ott minket – mondta a falura, mezőre hulló testvéreknek. – Még székkel is megkínálnak, talán hintóba is ültetnek.

Azzal a kíváncsi hópelyhek elszálltak a város fölé, s ott lehullottak a háztetőkre, az utcákra, a terekre. Alig várta a reggelt, hogy szétnézzék a városban.

De mire kireggeleddet, akkorra a hópelyheknek beesteleddet. Jöttek a hóhányó munkások, megkínálták a havat seprűvel és lapáttal. Aztán rakásra rakták, úgy hordták ki a városból.

Lekotorták a havat a tetőkről is, és elsárosodva vitték a többi utcán. Mire delet harangoztak, locs-pocs lett a városi hóbol. Így járták meg a kíváncsi hópelyhek.

Veress Miklós:Mese a Mikulásról

Hókastélyban jéglakás:
Ott lakik a Mikulás.

Szél a szánja – mégse fázik,
Úgy röpül egy messzi házig.
Csengője a hópehely.

Szánkójának énekelj,
Mintha dallal idehúznád,
S tudd ki ablakba a csizmát.

Ne lesd meg a Mikulást,

Rajta varázs a palást:

Leshetsz reggelig magadból,
Mert ha eljön, láthatatlan.
Hogyha tudnád, hol lakik,
S odaéرنél hajnalig,

Jutnál mesebeli tájra –

Elolvadna palotája.
Megriadna és tova –

Röpíténené fagylova,
A helyén meg, idénézz csak,
Sírdogálha ezer jégsap.

Ne lesd meg a Mikulást,
Hadd suhogjon a palást,

Jöjjön, jöjjön láthatatlan
Éjszakában és havakban.
Táncolj, örülj, énekelj,

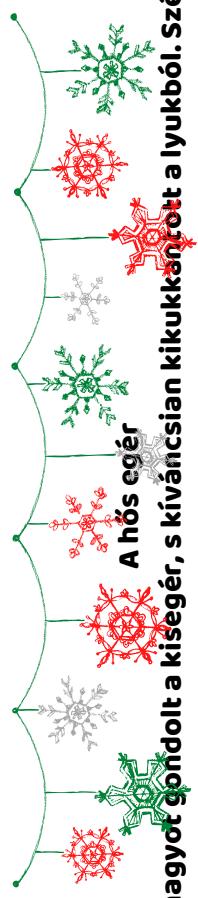
Mint kerengő hópehely.

Csengőjüket fenyők rázzák,
Telis-teli cipőd, csizmád.

Tóth Eszter: A mi utcánk

Aki éppen most megy az óvoda felé, annak hangos füttyszó üti meg a fülét. Aki éppen most megy az óvoda felé, az Gabi. De ki fütyül? A járda szélén magas, színes torony áll, amögül jön a hang. Most veszi csak őszre Gabi, hogy ezt a tornyot ő már sokszor láitta, mégsem láitta még soha. Hiszen ez egy magas, színes torony! Közelről kiderül, hogy tarka képek vannak rajta, mint a könyvekben. Mögüle pedig kilép egy legény, az fütyürészik. Hogyne fütyürészné! Mikor vastag ecsettel egy vödör vízben pacsmagolhat! Aztán megkeri az ecsettel egy nagy papiros hátát, és a papirost ráta pasztja a torony derekára. Ezen a papiroson is kép ékeskedik. - Nézd csak, öcsi! - mutatja barátságosan a legény. - Ki ez a szép lány a képen, körülötte meg a hétfő kis szakállas? - Hófehérke a törpékkel! - örvendezik Gabi. - Látom, kiismered magad - bólínt a legény. - Hát azt tudod-e, miért csírizzeltem ide őket? Nem, ugye? No, azért, mert láthatók lesznek a bábszínházban. A képük alá ki van nyomtatva, hogy hol és mikor. Akit érdekel, leolvashatja innen. Erre való a hirdetőoszlop. - Szóval ezt a tornyot hirdetőoszlopnak hívják - szögezi le Gabi - Miért? - Mert a ráragasztott plakátok, vagyis ezek a színes papirosok kihirdetik, hogy mi látható a színházban - magyarázza a legény. - Most például az Opera plakátját ragasztom fel, így ni! Látod, van, aki csak ránéz az ilyen plakátra, és már halja is az ismerős énekeket, mintha csak a hirdető oszlop muzsikálni kezdene, hogy "Torreátor, a gárááátra..." És a legény fütyüli, gyönyörűen a dallamot, amelyet Gabi ismer a rádióból. De nem érhet véget a dallam, mert a legény közben befejezte a munkáját, és tovább kell állnia. Elbúcsúznak hát, s ki-ki megy az útjára. Gabi még vissza-visszanéz a hirdetőoszlopra. Úgy tetszik: a képesmuzsikás toronyról utána intégették Hófehérkék, s a félbehagyott dallam is véigfüttyülődik. Utána pedig mintha egész más nótát hallotta Gabi - ilyenfélét: Hol van az a csudaszép oszlop, ami csupa kép, ami annyi mulatságot: muzsikát és törpe bábot kihirdet és megígér? Itt van, itt a pipitér utcán!

A hős egér

Egyszer nagyon gondolt a kisegér, s kíváncsian kikukkantott a lyukból. Szép nap volt, se meleg, se hideg, éppen arra való, hogy sétálgasson, aki sétálni szeret. A mi kisegerünk pedig nagyon szeretett sétálni.

Szólt is mindjárt a nagyanyának:

– Nagyanyókám, sétálni menné!

Egér-nagyanyó beleegyezett:

– Nem bánom, elmehetsz, de ebédre itthon légy!

A kisegér elindult. Amint ment, mendegélt, egy tó parti jára érkezett.

A kisegér körüljárta a tavat, aztán azt gondolta:

– Nagy tó, nem kicsike, de azért én átúszom rajta.

Azzal nekirugászkodott, és átúszott a túlsó partra. Igen büszke volt rá, hogy ilyen ügyes. Hanem mikor hátranézett, csudálkozva láttá, hogy a tó nem is tó. Hát akkor micsoda? Nagyanyó lábanyoma, belefolyt az esővíz.

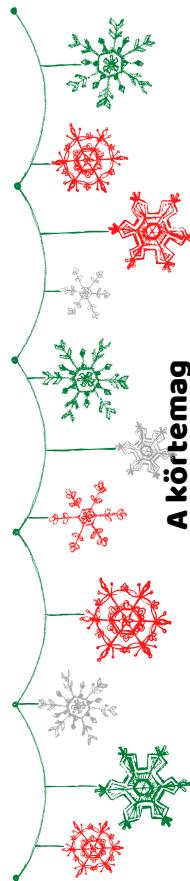
Kíváncsian tovább bandukolt. Nézelődött, cincogott – egyszer csak egy nagy magas hegybe ütközött. A kisegér most se várt sokáig, hanem azt gondolta: – Nagy hegy, nem kicsike, de azért én mégis átugrom! Aztán hopp! – nekifutott, átugrott a hegyet. De alighogy hátranézett, megint csak elcsudálkozott: a hegy nem is hegy, hanem csak egy száraz fücsomó...

Most már csak azért is tovább baktatott. Jó messze járt már, mikor hirtelen két medvét pillantott meg. Verték, pürlíték egymást.

A kisegér egy darabig nézte őket, aztán azt gondolta:

– Vad állatok, nem széledek, de azért én mégis átcsusszanok közöttük! Azzal bátran nekilődtük és átcsusszant a két verekedő állat közt.

Most csudái kozott el csak igazán! Mikor hátranézett, láttá, hogy nem is medvék verekednek, csak két kicsi hörcsög ... Nem is séltált tovább, hanem sietve hazament, s amit látott-tapasztalt, elmesélte a nagyanyának. Az pedig jót nevetett rajta. – Butuska kisegér vagy, halod-e! Látszik, hogy még nem kunkori a Farkad! Azóta a kisegérből nagy egér lett, a farka is kunkori lett, ö maga is bizonyosan sokkal okosabb lett.

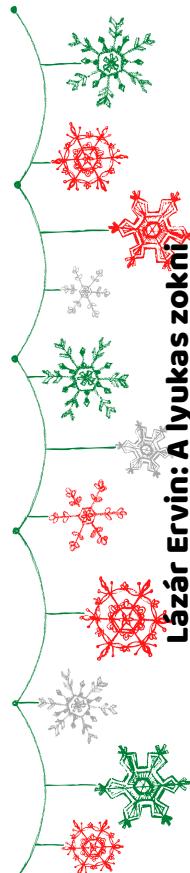
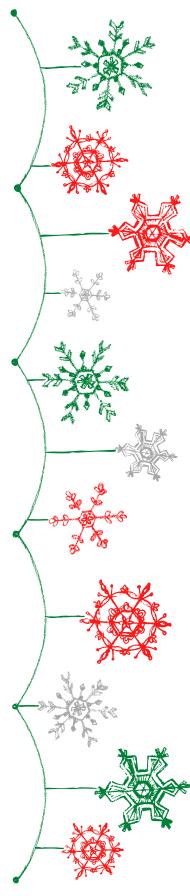

Bartócz Ilona – Jön a Mikulás!
Azon a télen korán leesett a hó. A Nyuszi elgondolkozva ballagott az erdőszélen, a jobb szárak mentén, és éppen arra gondolt, hogy egy csöppet sem szereti a havat. A hó alól olyan nehéz kikaparni az ennivalót, elbújni is alig lehet, márpedig egy Nyuszi életében gyakran előfordul, hogy rejtőzködnie kell. A hó világos volt, a Nyuszi gondolatai meg sötétek. Egyszer csak zájt halott, megállt, hegyezte a két lápsi fűét. Mi ez a záj? Valami pattog... .

Beleszimatolt a levegőbe; füstöt érztett. Egy kicsit felt a Nyuszi, de kíváncsisága legyőzte a félelmet, s indult arrafelé, ahonnan a záj hallotta. Egy vén tölgyle alá ért. A tölgylefa alatt Barna Mackó szorgoskodott, tüzet rakott éppen, pattogtak a tüzre rakott száraz galliyak, vékony kis füstcsík szállt a magasba. – Jó napot, Barna Mackó! - köszönt a Nyuszi. – Látom, tüzet raksz. Minek az a tűz? – Jó napot, Nyuszi! Hogy minék a tűz? Ma este jön a Mikulás, remélem, ajándékot is hoz majd. Lehet, hogy fázni fog a lába, gondoltam, hadd melegítse meg a tüznél... És ha már ég a tűz, főzök neki egy kis levest. Mondd csak, nem adnál a Mikulás-levesbe egy-két káposztalevélköt? – Szíves örömet – mondta a Nyuszi –, hazaszaladok értel! Ugrott a Nyuszi, futott a káposztalevéléről. Mire visszatért a tölgylefa alá, fényesen égett a tűz, és Barna Mackó mellett Mókus megláttá Nyuszt. – Nagyon finom lesz ez a leves! – Magam is úgy gondolom – mondta a Nyuszi, és beledobta a káposztaleveleket a csuporba, melyet Barna Mackó a tűz fölre akasztott. – Szólunk az Özikenek is! Mókus, ugrándozz el Özikéért! Mókus fürgén pattant, ugrott egyik ágról a másikra, és hamarosan visszatért Özikenél. – Illatos füvecskét hoztam a Mikulás-levesbe! – mondta Özike. – A Kisróka még nincs itt? – A Kisróka semmit sem tud hozni a Mikulás-leveshez – morgott Nyuszi. – Ne is hívjuk ide! – De bizony idehívjuk! – moradt föl Barna Mackó. – Idehívunk mindenkit az erdőbőri is, a mezőről is, akár tud hozni valamit a Mikulás-levesbe, akár nem! Meghívjuk Kisrókát, Mezei Egeret, Kisfarkast, Kismadarát; bízd csak rám, Nyuszi, tudom én, hogy a Mikulás még a meleg levesnél is jobban szereti, ha együtt várunk rá itt a tűz körül! Nyuszi megbillentette a bal füjét: – Ahogy akarod, Barna Mackó! Te raktad a tüzet, te kavarod a levest, te hív meg a vendégeket is. Az erdei apróságok hamarosan mind megérkeztek: Egérke búzát hozott a Mikulás-levesbe, Kismadár fenyőmagot, Kisróka és Kisfarkas meg sok-sok száraz galliat gyűjtött, hogy minél fényesebben égjen a tűz. És a Fényes tűz körül ülve akkor este együtter várta Mikulást.

A körtémag

Volt egyszer egy tolvaj. Lopott egy agyagedényt, de rajtacsípték, és tömlöcbe dugták. Azon gondolkozott, hogyan szabadulhatna ki. Mondja hát az őrnék, hogy drága kincse van, ezt szeretné odaadni a királynak. Az őr még aznap a király színe elő vitte őt. – Mi járatban vagy? – kérdezte a király. – Drága kincsem van, felségednek szeretném adni. – Azzal előhúzott a zsebéből egy papírcsomagocskát, s a királynak adta. A király kinyitja: - Hát ez?! Hiszen ez egy közönséges körtémag! – Úgy van, körtémag – hagyta rá a tolvaj –, de nem akármilyen. Drága kincset ér: aki elülteti, aranykörték terem neki. – S miért nem ültetted el te magad? – tudakolta a király. – Mert tudt meg, csak becsületes ültetheti el, máskülönben a mag közönséges körtét terem. Tolvaj létéremre én magam hiába is ültetném. Azért hoztam, mert tudom, felséged becsületes. – Nem, én nem ültethetem el – mondta a király, mert kisfiú korában egyszer lopott a piacra. A tolvaj felkínálta a magot a Főkancellárnak. – Nem ültethetem el – mondta a kancellár, mert őt meg gyakran megvesztegették. A tolvaj felajánlotta a magot a főkancellárnak. – Nem ültethetem el – mondotta a tábornok, mert minden olyan hőstettekkel hencégeket, melyeknél ott se volt. Így ajánlgatta boldognak, boldogtalannak a körtémagot a tolvaj, hogy ültesse el, de senki se vállalkozott rá. – No lám! – kacagott fel a furfangos tolvaj. – Tolvajok, sikkasztók vagytok minden hányan, de közületek egyet sem vennek tömlöcbe! És én dutyiban üljek a zért, mert egy agyagedényt loptam? Erre már a király sem tudott válaszolni – inkább szabadon engedte.

Lázár Ervin: A lyukas zokni
Volt egyszer egy lyukas zokni. Új korában nem akárki lehetett, mert elkelő anyagból készült, és hetyke kék minták ékeskedtek rajta. Dehát most már megöregedett. S mondom, volt rajta egy lyuk.

Amolyan pöffeszkedő, cafrangos szegélyű. Bent laktak egy rozoga szekrény legrozogább fiókjának legalján.

– Azért én szebb vagyok nálad – mondta a lyuk a zokninak.

– Mi – csodálkozott a zokni -, méghogy szebb?! Mitől vagy szebb?

– Mert átlátni rajtam – mondta a lyuk.

– Ugyan – oktatta a zokni -, rajtam éppen az a szép, hogy nem vagyok átlátszó, s nézd meg a gyönyörűséges kék mintáimat!

– És piszkos is vagy – folytatta a lyuk, fitnyet hánynva az oktatásra -, én bezegg soha sem piszkolódnom be.

Ezen a zokni elgondolkodott.

– Na ugye! – hangoskodott a lyuk.

– Te is belátod. Nem is méltányos, hogy én ilyen kicsi vagyok, te meg ilyen nagy.

Fogta magát, nött egyet. Most már alig maradt valami a zokniból.

Nagyobb volt a lyuk, mint a maradék zokni.

– Teljesen tönkretesz – siránkozott a zokni.

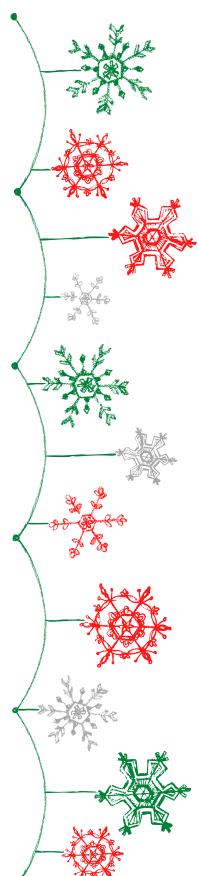
– Örülj, hogy ilyen gyönyörű lyukkal lakkatsz együtt – fölényeskedett a lyuk, és még nagyobbra nőtt.

– Jaj megölsz! – kiáltott a zokni, és akkor a lyuk nagy pöffeszkedve akkorára nitt, hogy a zokniból nem maradt semmi. De ahogyan eltünt a zokni, úgy eltünt a lyuk is. Mert, ha zokni nincs, lyuk sincs.

Így aztán a nem létező lyuk most siránkozhat a nem létező zokni után.

Móra Ferenc – A kíváncsi hópehelyke

A nap éppen lement, mikor az erdő felett elkezdtett esni a hó.– No, anyó – mondta varjú apó a feleségének a nyárfahégyben –, azt hiszem, holnap fehér abrosznál esszük az egérpecsenyét.Nemsokára a búzamezők Föllött kezdték táncolni a hópihék.– Gyertek, gyertek – csalogatták őket a szántóföldek –, jó ám a vétésnek a jó puha hó. Az tart meleget a búzaszemnek, hogy meg ne fagyjon a Földben.A falu már rég elcsendesedett, mire a hófelhők odaértek föléje.– No, ezt a falut megréfáljuk – mondta a hópehelyek. – Reggel maga se ismer magára, olyan fehérre meszeljük, még a háztetőket is.Voltak kíváncsi hópehelyek is. Messze az ég alján nagy világosság látszott. Ott a város lámpái világítottak. Ezek a hópehelyek a várost akarták látni.– Majd meglátjátok, hogy megbecsülnek ott minket – mondta a falura, mezőre hulló testvéreknek. – Mérg székkel is megkínálnak, talán hintóba is ültetnek.Azzal elszálltak a város fölé, s ott lehullottak a háztetőkre, az utcákra, a terekre. Alig várták a reggelt, hogy szétnézzék a városban.De mire kiregszitették, akkorra a hópehelyeknek beesteledett. Jöttek a hóhányó munkások, megkínálták a havat seprűvel és lapáttal. Aztán rakásra rakták, úgy hordták ki a városból. Mire delet harangoztak, locspocs lett a városi hóból. Az erdők, mezők havá pedig tavasszig megmaradt ragyogó fehérén.

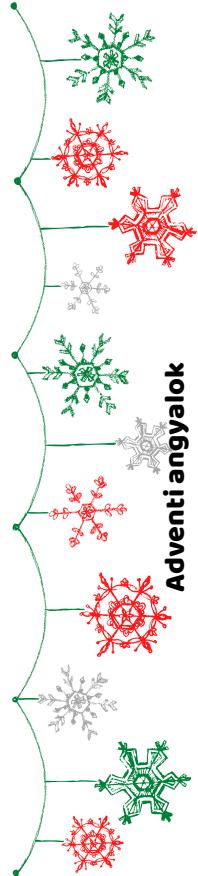

Kányádi Sándor – Fenyőmese

Élt a Hargita oldalában egy magányos fenyő. Senki sem lakott a közelében. Az erdő, de még a legkisebb bokor is olyan messze volt tőle, hogy még a kiáltását sem hallották volna meg, nemhogy a súhajtásait. Ezért aztán nem is kiáltozott, nem is súhajtozott. Még a nyári viharok, villámok s a farkasordító telek idején sem. Pedig annyit sanyargatták, hogy az még emberek is sok volna. Elfásult egészen a nagy egéduvalóságban. Egyetlen öröme volt, ha nyaranta egy-egy arra legelésző juhnyáj bújta meg az árnyékát, a nagy melegben. Vagy éppen maga a juhász heveredett alája furulyázgatni, tarisnyát bontani.

Olyankor még súhajtott is egyet-egyet, inkább csak figyelemmességből, a szép nótáért, s hogy az árnyéköt a súhajával frissebbé tegye. Hanem a nyáron olyat ért, amilyet még soha. Vidám kirándulók, egy egész iskola telepedett alája. Azóta nincs nyugta a fenyőnek. Egyre súhajtozik, s mindegyre le-letékint a völgy felé, amerre a kirándulók alól elvonultak. S mint valami kincseket, nézi az alatta maradt üres konzervdobozokat. - Mit nem adnák, ha még egyszer közöttük állhatnak - súhajtotta el bánnatá egy véletlenül reáröppent rigónak. A rigó egyet-kettőt fütyentett köszönetképpen, aztán továszált arra, amerre a kirándulóknak nyoma veszett. Hogy mit intézhettet a kis rigó, mit nem, nem tudhatjuk. Jöttek az őszi ködök, esők, havas esők. A fenyő, ha lehetett, még inkább magába fásult. A szelek még a konzervdobozokat, utolsó emlékeit is ellopkodták. Már a földre se nézett többet. Akárhogyan tépdesték a viharok, aludt. Már arról se vett tudomást, hogy hatalmas havával megjött a téli. Tőle jöhettet is, mehetett is. De egyszer csak megrázta magát. Azt hitte, álmódik. Pedig nem álmودott. Hatalmas zsinajra, énekszóra ébredt. Egy nagy udvaron találta magát. minden ága fel volt cícomázva, és minden megmaradt tobozába, mintha egy-egy csillag költözött volna. Azóta is ott áll az iskola udvarán. Bánja is ő, hogy az ünnep, a vigalom teltével ágait lecsapdosták. Lomb helyett szárnya nőtt. Zászió csattog-lobog rajta, s

vidám énekszó köszönti minden reggel.

Adventi angyalok

Az első vasárnapi angyala

Négy héttel karácsony előtt valami nagyon fontos dolog történik: egy angyal kék köpenybe öltözve leszáll az égből, hogy közelebb húzódjon az emberekhez. A legtöbb ember ezt észre sem veszi, mert túlságosan el van fogalva mással. De azok, akik jól figyelnek, meghallják a hangját. Ma van az első napja, hogy az angyal először szól, s keresni kezdik azokat, akik meg tudják és meg akarják hallgatni őt.

A második vasárnapi angyala

A második adventi vasárnapon piros palástba öltözött angyal száll le a mennyekből, kezében egy nagy serleget hoz. Az angyal szeretné megöltölni az aranyserlegét, hogy tele vigye vissza a mennybe. De mit tegyen a serlegbe? Játékot? Ajándékot? Törékeny, finom szövésű ez a serleg, a Nap sugaraiiból készült. Nem tehet bele kemény, nehéz dolgokat. Az angyal észrevétilen végigmegy a világ összes házán és lakásán, mert valamit keres. Tiszta szeretetet minden ember szívében. Ezt a szeretetet teszi a serlegébe, s vissza majd vissza a mennybe. Mindazok, akik a mennyben élnek, fogják ezt a szeretetet, s fényt készítenek belőle a csillagoknak. Ezért olyan jó felelénzi a hunyorgó, ragyogó csillagokra.

A harmadik vasárnapi angyala

Advent harmadik vasárnapján egy fehér ragyogó angyal jön le a földre. Jobb kezében egy fénysugarat tart, amelynek csodálatos ereje van. Odamegy mindenkihez, akinek tiszta szeretet lakik a szívében, s megéri fénysugarával. Azután a fény ragyogni kezd az emberek szemében, s elér a kezükhez, lábukhoz és egész testükhez. így még az, aki a legszegényebb, legszerencsétlenebb az emberek között, az is átalakul, s megszálja a békét, a tiszta szeretet és a boldogság érzését.

A negyedik vasárnapi angyala

A karácsony előtti utolsó vasárnapi egy nagy, lila lepelbe öltözött angyal jelenik meg a mennybolton, és járja be az egész Földet. Kezében lantot tart, és azt pengeti. Közben szépen énekel hozzá. Ahhoz, hogy meghallhassuk, jól kell figyelnünk, s szívünknek tisztának kell lennie. A békét dalát énekel. Sok kis angyal kíséri, s együtt énekelnek. Daluktól tavasszal a Földön.

József Attila – Bételehemi királyok

Adjonisten, Jézusunk, Jézusunk! Hárrom király mi vagyunk. Lángos csillag állt felettünk, gyalog jöttünk, mert siettünk, kis juhocska mondta - biztos itt lakik a Jézus Krisztus. Menyhárt király a nevem. Segíts, édes Istenem!

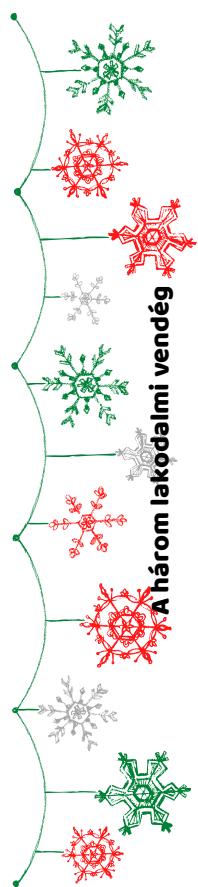
Istenfia, jónapot, jónapot! Nem vagyunk mi vén papok.
Úgy hallottuk, megszületettél, szegények királya lettél. Benéztünk hát kicsit hozzád, Üdvösségeink, égi ország! Gáspár volnék, afféle földi király személye.

Adjonisten, Megváltó, Megváltó! Jöttünk meleg országból. Főtt kolbászunk minden elfogyott, Fényes csizmánk is megroggyott, hoztunk aranyat hat marékkel, tömjént egész vasfazékkel. Én vagyok a Boldizsár, aki szerecsen király.

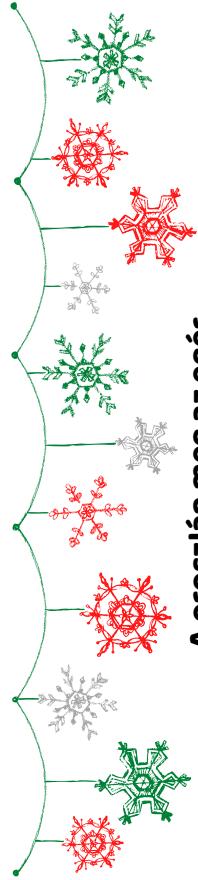
Iru-lpirul Mária, Mária, boldogságos kismama. Hulló könnye záporán át alig látja Jézuskáját. A sok pásztor minden muzsikál. Meg is kéné szoptatni már. Kedves hárrom királyok, jóéjszakát kívánok!

A kis Jézus születése

Kétezer évvvel ezelőtt élt Izrael egyik kis városában a galileai Názáretben egy leány, Mária. Egy éjjel megjelent előtte Gabriel arkangyal és bejelentette neki, hogy tervez vannak Istennék Mária számára, Ő lesz majd Isten Fiának az édesanyja. Nemsokára férjhez ment Mária Józsefhez, és amikor a király bejelentette, hogy vissza kell menni arra a helyre, ahol születtek, mert népszámlálás lesz, együtt mentek a Jeruzsálemhez közeli Bételehembe. Amikor megérkeztek késő este Bételehembe, Mária érezte, hogy eljött ideje, hogy megszüessen a gyermek, de már nem volt hely a számuakra sehol. Végül is sikerült behúzódniuk egy istállóba és ott született meg a kis Jézus. Bölcső nem volt, helyette a jászolba fektették az újszülöttet. Egy közeli mezőn pásztorok legeltették a juhaikat és egy angyal jelent meg előttük mondván, hogy egy közeli istállóban megszületett az Isten Fia. Amikor a pásztorok ott találták a gyermeket a szüleivel tudták, hogy az angyal igazat mondott. Hárrom bőucs is tudta, hogy itt az ideje a Messiaás megszületésének, és amikor látták a csillagot a bethlehemi istálló fölött tudták, hogy az a jele annak, hogy ott is fogják megtalálni. Amint ott látták a kis Jézust Máriával és Józseffel, térdre borultak előttük és ajándékokkal halmozották el őket.

Élt egy faluban három hárőrző kutyá, egymásnak jó szomszédi, hűséges cimborái. Egyszer nagy lakodalom volt a Faluban, hivatalos volt rá messze környék apraja-nagyja; sütöttek-főztek, habartak-gyúrtak a szakácsasszonynok, szagásztak a levegőbe, csorgott a nyáluk. Aztán összetanakodtak: elmennek ők is a lagziba, hátha jut nekik egy-két jó falat. De megállapodtak, hogy nem egyszerre mennek a lakodalmas házhoz, hanem egymás után, észrevéten. Elment az egyik, egyenest a kamrába lopakodott, elcsent egy jókor darab húst, s inált volna vissza vele. Hanem a szakácsné észrevette, kapta a főzőkanalat, elnáspángolta a kutyát keményen, s kirántotta a húst a fogai közül. Visszakulogott szegény kutyá a társalhoz, korgó hassal, sajgó háttal. A másik kettő várva várta, mi jó hírt hoz. Megkérdeztek tőle: - Hogy volt, mint főzőkanálval vendégelték meg a lakodalmas háznál, azt felelte hát: - Igen jó volt! De azt tanácsolom, csak az menjen oda, aki szereti a puhát is, keményet is. Azt gondolták a cimborál, azért mondja ezt, mert telette magát puha pecsenyével, jó kemény csonttal. Kapta magát mindenjárt a második kutyá, futott, mint a szél, egyenest a konyhába, fogai közé kapta, amit ért, s iszkolt kifelé. Hanem a gazdasszony észrevette, fölragadt egy fazék forró vizet, s utána zuhintotta. Üvöltött a szegény kutyá, mert égett a háta, görögölt a bundája a forró víztől, s olyan volt, mint az öntött ürge. Futott vissza a társalhoz, megkérdeztek tőle: - No, hogy volt, mint volt? - Igen jó volt! – felelte a pórul járt kutyá. – Hanem azt tanácsolom, csak az menjen oda, aki szereti a hideget is, meleget is. Azt gondolta a másik kettő, hogy a társuk jól belakott hideg és meleg ételekkel, mindenféle jóval. Kapta magát a harmadik, sietett, hogy még odaérjen az eszem-iszom végre. Szaladt egyenest a lakodalmas szobába, s körüszimatolt, mit csenhetne el. Hanem a gazda észrevette, s majd rácsukta a farkára az ajtót. Szűkölt a kutyá, vonított ijedtében, aztán kárvallottan visszakulogott pajtásaihoz. – Hogy mulattái a lakodalomban? – kérdezte a másik kettő. – Pompásan! – felelte a harmadik kutyá, s jól behúztá a farkát. – De azért inkább csak annak való az, aki szereti, ha rácsukják az ajtót. A másik két kutyá azt gondolta, olyan szivesen marasztalták a pajtásukat, hogy még az ajtó is racsukták, nehogy hasaszököjék. Sokáig emlegették még egymás előtt a puha pecsenyét, a jó kemény csontot, hideg és meleg fogásokat meg a szívélYES marasztalást. És szaglásztak-szimattoltak, hogy legalább pecsenyeillattal lakjanak jól.

A három lakodalmai vendég

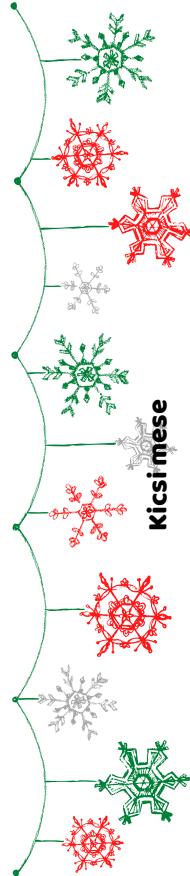
Történt egyszer, hogy az oroszlán, az állatok padisahja, meg a kicsi kis egér egymás szomszédságában lakott. Az oroszlán kevély volt és méltóságterjes. Mikor az erdőben sétált, senkit sem méltatott figyelemre, senki köszöntését nem fogadta. Látja egyszer a kicsi kis egér, hogy arra megy az oroszlán, siet elébe, hogy köszöntse, hogy váltsanak már egy-két jó szót.. Nem illik hozzá, az állatok hatalmas padisahjához, hogy egy senkiházi egérrel társalogjak" - gondolta magában az oroszlán, azzal elfordult és tovább ment. Megbántódott az egér, hogy ilyen barátságtalan a szomszédja. Nem is ment ki többet elébe. Egyszer csak eltűnt az oroszlán. Eltelik egy nap, elteliik két nap, és hát csak nem bukkan fel azon az ösvényen, ahol minden sétálga volt. „Biztosan megbelepedett az én szomszédom" - gondolta az egér.

Harmadnap elhatározta, hogy megliátogatja. „Akármilyen barátságtalan, azért a bajban csak nem hagyom el." Futott az egér az erdőn át az oroszlán háza felé - hát egyszer csak hallja ám, hogy valaki nyöszörög a közelben. Kiment a tisztásra, és megláttá az oroszlánt. Az ösvényen feküdt és nyöszörögött. Az egyik mellső lába beszorult egy vaskaptányba. Lesoványodott a hatalmas oroszlán, háta, mancsa csupa horzsolás, karmolás: sokáig küszködött a kaptánnal, de csak nem bírt kiszabadulni, és egészen elgyengült. – Mi történt veled, kedves szomszéd, miért nyöszörögsz olyan fájdalmasan? - fakadt sírva az egér. – Hát nem látod, hogy megfogott a kaptány?

Harmadnapja kínálodom, de nem bírok kiszabadulni belőle. Erős kötéllel hozzá van kötve a kaptány a fához. Ha megtalálnak a vadászok, bácsút mondhatoik az életemnek. Segíts rajtam, szomszéd, rággd el a köteleket, nem felejtem el, amíg élek! Az egér megsajnálta az oroszlánt. Rágcsáláni kezdte a kötelet az éles fogával, el is rágta, és az oroszlán kiszabadult. Attól fogva nem fordult ám el, mikor az egérrel találkozott, hanem előre köszönt neki.

A róka meg a nyúl

Együtt vándorolt az országúton a róka meg a nyúl. Kemény téli volt, hó borított minden, nem zöldelt sehol szép kerek káposzta, nem szaladt egér a mezőn, még egy fia se.- De keserves a tél! panaszkodott a róka.- Üres a gyomrom, lapos a horpaszom!- Olyan éhes vagyok én is, hogy szíkrát hánynak szemem - siránkozott a nyúl. - Már a fülemet rágcásolom, hogy szíkrány közeledett feléjük. Kosár volt a kezében, a kosárbeli finom illat áradt: frissen sült cipő illata.- Mondok én egyet - szólalt meg a róka.- Feküdj le az út szélre, s nyújtózz el, mintha a végét járnád. A lány majd leteszi kosárát, hogy felvegyen téged, és kesztyűt varrjon a bőrödből. Én meg azalatt elcsenem a kosarat, s vége a nyomorúságnak! Úgy is tett a nyúl, ahogy a róka tanácsolta. Lefeküdt, elnyújtózott, holtnak tette magát. A róka pedig meglapult a hóbucka mögött.Odaért a lány, s úgy történt minden, ahogy a ravasz róka megmondta. Látta a lány, hogy ott fekszik egy nyúl, égnek rúgva a négy lába. Gyorsan letette a kosarat, s lehajlott a nyúlhoz.Több se kellett a rókának. Előugrott a hóbucka mögül, fölkapta a kosarat, s futott vele árkon-bokron keresztül. Föltámadt rögtön a nyúl is, és utána iramodott.Hanem a róka nem állt meg! Látszott a ravasz ábrázatán, mit forgat a fejében: maga Falja fel a friss cipót, a nyúlnak egy falatot sem ad belőle!Látta ezt a nyúl, s nagyon zokon vette.Utolérte végre a rókát, éppen halastó partján. Azt mondta neki:- Róka pajtás, de jól esne egy kis hal vacsorára! Halat eddeghénénk, Fehér cipót harapnánk hozzá – a király se él jobban! Ereszd bele a farkadat abba a lékbe, hátha ráharapnak a halak, ebben a keserves télbén úgy sincs más harapnivalójuk! De siess, mert hamarosan befagy a lék! Nem kellett a rókát kétszer biztatni. Loholt a lékhez, belelőgatta a farkát, csalétkül a halaknak.Hal nem akadt rá, de a farka belefagyott a lékbe. Ezt várt a nyúl. Fogta a kosarat, elővette a fehér cipót, ette, ette, egy morzsát se hagyott belőle. A róka meg csak nézte, szíkrát hánynak a szeme.A nyúl azt mondta neki:- Várj csak türelmemmel, majd felolvad a jég! Tavaszra biztosan felolvad! – azzal elirámmodott, a róka meg dühösen csaholt utána, mint a kutya a láncon.

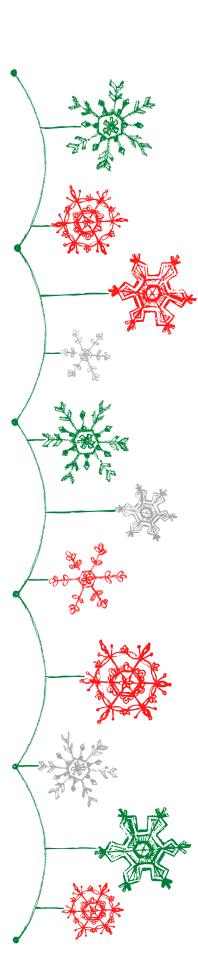

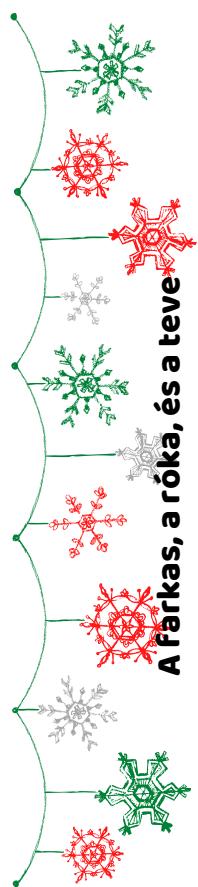
ÜAz erdőben, bokrok árnyékában ült egy kicsi medve, és unatkozott. „Mit csináljak így magamban – búslakodott –, hiszen én csak egy kicsi medve vagyok.” Arra jött egy másik kicsi medve, az is letelepedett a bokrok árnyékában, s együtt unatkozott az egy kicsi, két kicsi medve. Arra jött a harmadik, és megkérdezte:– Mit csinál itt ez az egy kicsi, két kicsi medve?– Unatkozunk – mondta az egy kicsi, két kicsi medve, és most már hárman unatkoztak. Azután egyszer csak megszólalt az első kicsi medve:– Építhetnénk egy házikót!– Építsünk! – mondta a második kicsi medve.– Szép, nagy házat építünk! – mondta a harmadik kicsi medve.És ekkor az egy kicsi, két kicsi, három kicsi medve munkához látott. Az első kicsi medve kidöntött egy nagy-nagy fát. A második kicsi medve deszkákat fűrészelt a fából. A harmadik kicsi medve meggyalulta a deszkákat; aztán az egy kicsi, két kicsi, három kicsi medve együttes erővel fölépített egy takaros kis házikót. Volt abban a házikóban egy kicsi, két kicsi, három kicsi szoba, a három kicsi szobában egy kicsi, két kicsi, három kicsi ágyacska, egy kicsi, két kicsi, három kicsi asztalka meg szék, és mindegyik szobácskának volt egy kicsi, két kicsi, három kicsi ablaka. A medveházikónak így hát sok ablaka volt, hogy az egy kicsi, két kicsi, három kicsi medve szobájába mindenig besüssön a nap. No de gondolni kellett a tére is! Télen hideg van, fűteni kell. Ezért az egy kicsi, két kicsi, három kicsi medve rakott a három szobácskába három kályhát. Aztán kimentek fát gyűjténi télire. Az egyik kicsi medve összegyűjtötte a fát, a második kicsi medve hazavitte, a harmadik kicsi medve a fáska műrába hordta. Aztán az egy kicsi, két kicsi, három kicsi medve leült a házikó elé. – Mi most unatkozunk? – kérdezte az egyik kicsi medve.– Igen, mi most unatkozunk – mondta a második kicsi medve:– Bizony, nagyon unatkozunk – brummogott a harmadik kicsi medve:– Mit is kellene csinálnunk, hogy ne unatkozzunk? – töprengett az egyik kicsi medve:– Nem is tudom, mitézők lehetnének – mondta a második kicsi medve:– Unatkozni rossz – mondta a harmadik kicsi medve.Aztán az egy kicsi, két kicsi, három kicsi medve körusban mondta:– Szaladjunk haza a mamánkhoz, a mamánknál majd jó lesz nekünk, sohasem unatkozunk!Visszatotyogott a mamájához az egy kicsi, két kicsi, három kicsi medve, otthagyták a takaros kis házikót az erdő közepén. A házikó azóta magányosan búslakodik, s várja, hogy hárha arra téved és az egy kicsi, két kicsi, három kicsi szobájába beköltözök az egy kicsi, két kicsi, három kicsi unatkozó, csacsí medve.

A kecskegida és a farkas

Kecskemama megéhezett, alig várta már, hogy egy kis friss fűvet haraphasson a réten. Azt mondta a kisgidának: - Jól Figyel rám, gidácska. Én most elmegek egy kicsit legelní; minél zsengébb fűvet harapok, annál ízesebb tejet kapsz tőlem. De nagyon vigyázz, be ne engedj senkit, amíg odajárok! Bezárrom az ajtót; ki ne nyisd belülről senkinék! Bezárt a ajtót, aztán még beszólt az ablakon a gidának: - Még egyszer mondom: ki ne nyisd, hacsak a jelszónkat nem halod. Remélem, tudod a jelszót.: - Hess, csúnya farkas! Éppen arra kullogott a ablak mögött a gida. - Hess, csúnya farkas! Éppen arra kullogott a farkas; meglapult egy bokorban, véghallgatta a párbeszédet, és jól megjegyezte magában a jelszót. Kecskemama nem vett észre semmit, szép csöndesen ballagott a rét felé. A farkas alig várta, hogy eltűnjék a kanyarodóból. Előlépett a bokorból, odaosont az ajtóhoz, elváltoztatta a hangját, és azt mondta: - Jai, kedves gidácskám, vissza kellett jönnöm, itthon felejtettem valamit, engedj begyorsan! A gidácska jól emlékezett az anyja tanácsára. - Beengedlek, hogyné engednétek - mondta - , csak előbb hadd halljam a jelszót.: - No, hacsak az kell! - dörzsölte odakint kezét a farkas, és máris összefutott a szájában a nyál, mintha gidahúst enne. Aztán kivágta jelszót: - Hess, csúnya farkas! Hess csúnya farkas! A kisgidának azonban gyanús volt ez a nagy hessegés. Mi ez az éhes liheges hozzá? És mi ez a furcsa rekedtség? Azt mondta: - Farkas! A kisgidárt beengedlek, csak még előbb a lábadat szeretném látni. - A lábamatt? - kérdezte meglepve odakint a farkas. - Miért akarod te a lábamatt látni? - Azért, mert az én anyácskámnak szép fehér lába van; a tiéd meg - mondta a gida, kikandikálva a résen -, a tiéd meg, úgy látom, barna. Hess, csúnya farkas! Hess, csúnya farkas! A farkas láttá, hogy fölsült: nem sikerült rászednie az okos kisgidát. Mi egyebet tehetett; szégyenkezve elkullogott.

A Ti-ta család

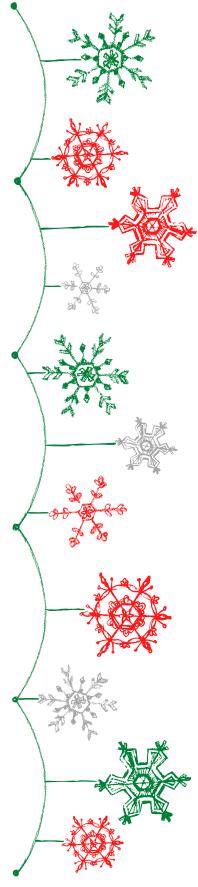
Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy óracsalád. A nevük így hangzott: Ti-ta. Volt egy Ti-ta papa, egy Ti-ta mama, két Ti-ta kislány és egy őranyos Ti-ta kisfiú. Az egész család nagyon boldog volt, egyebet se tettek álló napon át, csak tiktakoltak. Egy reggel azonban Ti-ta mama arra ébred, hogy kisfia nem tiktakol. Ti-ta mama nagyon megijedt. - Betegek a kisfiam! - kiáltotta, és sírni kezdett. Több se kellett a két Ti-ta kislánynak, mikor anyiukat sírni látták, nosza, ōk is itatni kezdték az egereket. Ti-ta papa rájuk szólt: - Hagyátok már abba! Még berozsásodtok a sok sírástól. Az üvöltés, jajgatás mit sem segít, el kell vinnünk öcsit a doktor bácsihoz. Az óradoktor kézbe vette Ti-ta öcsikét, meghallgatta, megkopogtattha, aztán így szólta: - Nem, nem. Szó sem lehet róla. A kisfiú nem beteg, egyszerűen elfelejtették felhúzni! Fel is húzta azon nyomban a kis Ti-ta fiúcskát, aki aztán el is kezdett rögtön tiktakolni. Ti-ta mama és a két Ti-ta nővérek abbahagyta a sírást, és Ti-ta papa is nagyon elégedett volt az eredménnyel. Az egész család álló napon át újra boldogan tiktakolt. Így: - Tik-tak, tik-tak...

A farkas, a róka, és a teve

Szövetséget kötött a farkas a rókával, hogy a hegyekben együtt vadásznak. Sokáig mentek, kóboroltak, de zsákmányra nem akadtak.

Leszálltak a hegyekről s a síkságon kóboroltak. A mint mennék, mendegénnek, egy tarisznyára akadnak, mely tele volt kenyérrel. A farkas enni kezdett, a róka pedig minden darabot hirtelen kikapott a szájából.- Mit kapkodok ki a számból a kenyeret? - kérdi a farkas.- Már hogy is ne kapkodnám? Nem vagyunk-e társak, nem kötöttük-e ki, hogy a zsákmányt megfelezzük? - feleli a róka.Erre a beszédre a farkas osztozkodni kezdett. Adott a rókának három kenyeret, a többöt megtartotta magának.- Mit! te csak ílyen keveset adsz nekem? - kiált a róka haraggal.Erre aztán igazán összevesztek.Nagy lármájukra oda jött egy teve. Látván a teve, hogy a farkas igazságtalanúl osztotta fel a zsákmányt, felajánlja segítségét a rókának, de kikötői, hogy neki is jusson a kenyérből.Veszi erre a róka a zsákot s kezdi öröltani a kenyereket.Észrevette a teve, hogy a róka sem jobb a farkasnál s így szól:- A farkas nem osztotta jól el a kenyereket, de a róka sem, hanem segíték én ezen. Felhajítom egyenként mindenki mit elkap, azt egye meg.Elfogadták ezt az ajánlatot. Most a teve felhajít egy kenyeret s hosszú nyakával azt azonnal el is kapja. Hiába ugrált a farkas is, a róka is, a kenyereket minden a hosszú nyakú teve kapta el. Szegények örültek, ha evés közben egy-egy morzsa hullott le számuikra.végül odaszolt nagy búsan a farkashoz a róka:- Látod, az egyik szerzi, a másik meg megeszi.

A béka és a két daru

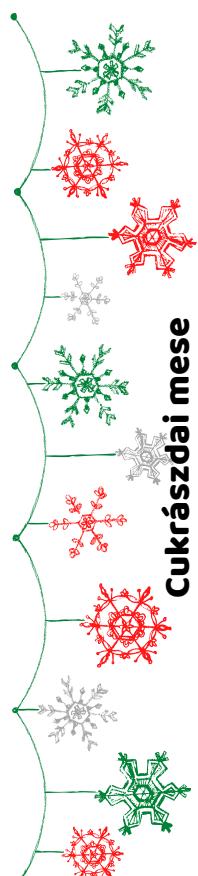
Hol volt, hol nem volt, volt egyszer két daru. Ez a két daru őszi vándorlás idején egy békával találkozott. A béká kérte őket, hogy vigyék őt is magukkal.- Szívesen, - mondta a két daru - de hogyan? Repüni nem tudsz. Ha tudsz valami módot, hogy velünk jöhess, jól van, elviszünk.Ekkor a béká egy nádszálat vett elő:- Fogjátok meg a nádszálat egy-egy végét. Én majd a közepét fogom meg, így aztán útra kelünk.Ugy is tettek, a hogy a béká mondta.Eztt a csodát meglátták az emberek s eltünődtek rajta. Kérdeztek is:- Ki volt az az okos, aki ezt így kitalálta?A béká kevélyen odaszolt az emberekhez:- Én voltam az az okos!De bezseg megjárta a nagy okosságával, mert a mikor megszólalt, a nádszálat kieresztette a szájából és a földön úgy odavágta magát egy tőkére, hogy csak na. A két daru krúgatva szállt tovább, messze, messze tengerrekre, ahol ilyen okos békát nem találtak sehol.

Ceruza mese

Egyeszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy doboz ceruza. Ötszínes ceruza lakott egy fehér papír dobozban. Ütek a bolt polcán és azon sőhajtoztak, hogy öket senki sem fogja megvenni. Véletlenül ugyanis a zoknik mellé tették őket, és nem a többi írószer közé. – Gondolj csak bele – mondta a piros ceruza – minket csak akkor vesznék meg, ha egy kisgyerek zoknit és ceruzát is akar venni egyszerre. Elég kicsi ennek az esélye. Nézd, meg itt ülünk már hetek óta és senki, még csak meg se fogott minket. Ám ebben a pillanatban egy kisfiú állt meg a polc előtt. Levett egy zoknit, amiben egy piros autó volt és betette a doboz ceruzát is az anyukája kosárába. – Na látod- mondta a kék ceruza –, felesleges volt úgy aggódni. Végül minden ceruza gázdára talál. Miután kifizették és hazavittek őket, a kisfiú kitette a ceruzákat az asztalra. Hozott fehér lapokat és egy nagy dobozat, ami tele volt már más, színes ceruzákkal, rádiókkal, faragókkal. – Odanézz kiáltott fel a zöld ceruza – minden járt rajzolni Fognak velünk! – Na végre – nyújtózkodott a sárga – már azt hittem megbarnulok itt unalmamban. És a kisfiú rajzolni kezdett. Egy nagy piros autót rajzolt, fekete kerékkel. Színezte, színezte, színezte az autó oldalát, és egyszer csak elkopott a piros ceruza hegye. – Jaj, most mi lesz, siránkozott a piros ceruza – biztos más színnel fogja befejezni a rajzot. Ám a kisfiú pirosra akarta festeni az egész autót, ezért elővette a ceruzafaragóját és szépen, óvatosan kihegyezte újra a piros ceruzát. A ceruza nagyon örült, amikor még szépen vissza is tették a dobozába a zöld, a sárga és a fekete ceruzáira is nagyon vigyáz! - mondta és minden ceruza boldogan hajtotta álmorra a fejét.

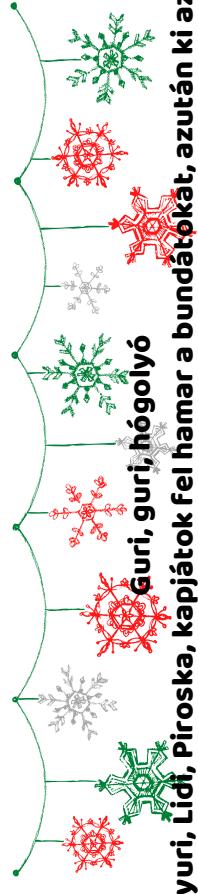
Ernő, Ödön, Ilonka

Ernő, Ödön, Ilonka
Jó gyerekek, minden azt mondja.
Szeretik a nagyapát,
Az aranyos nagyanyát,
Kedves apát, anyát is,
Meg a fehér cziczát is,
Friss tejecskét, kalácsot,
No, már ilyet ki látott?
- Én is, én is, bácsikám!
- Nagyon jói van, Pistikám!
Ernő, Ödön, Ilonka,
Bujjatok a bokorba!
Rózsabokor, felkérlek:
Meg ne mondd a lepkénék.
Hadd leljé meg, ha tudja,
Ha nem tudja, ne tudja!
Gyerkek, én vigyázlok,
Tudom, meg is talállak!
- Én is, én is, bácsikám!
- Nagyon jói van, Pistikám!

Cukrászda mese

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy gyönyörű szép cukrászda. Hatalmas üvegkirakatában egymás mellett sorakoztak a sütemények. Torták, krémeselek, fagyik kelyhek, és minyonok. Történt egyszer, hogy egy éjszaka, amikor a bolt bezárt, a sütemények összevesztek. Azon vitattkozott a kuglóf, a fagyit és a csoki torta, hogy melyiküket szeretik jobban a gyerekek. A kuglóf azt mondta: Engem szeretnek a legjobban, mert kakaóval szoktak reggelire kérni, sőt néha még meg is vajaznak. Nem igaz! Engem szeretnek a legjobban – mondta a fagyit. Kérdezd csak meg, nincs olyan gyerek, aki ne szeretné a fagyaltot. –És velem mi van – kiáltott fel a csoki torta – hiszen születésnapjukra, minden tortát kapnak a gyerekek. Sehogyan sem tudtak megegyezni és úgy összevesztek, hogy hármat is fordítottak egymásnak. A piskótatekercs és a dobos torta, csak nevetett rajtuk. Nem értették, hogy lehetnek ennyire butákk. Ők jól tudták, hogy a süteményeknek nem kell félniük semmitől, bízhatnak a gyerekekben. – Majd meglátjátok mi lesz reggel – kiáltott rájuk a somlói galuska – aludni akarok! És eljött a reggel. Kinyitott a bolt és belépett három kisfiú. Odamentek a pulthoz és az egyik egy kuglófot, a másik egy fagyit, a harmadik pedig egy csoki tortát kérte. – Látod, felesleges volt veszekedniük! Mert minden gyereknek más édesség a kedvence... és egyébként is a gyerekek általában, minden édességet szeretnek. Na jó éjszakát.

Guri, guri, hágolyó

- Gyuri, Lidi, Piroska, kápiátok fel hamar a bundádatokat, azután ki az udvarra! Az éjszaka csupa hó lett minden! Nézzetek csak fel a háztetőre, fehérebb lett, mint a mesebeli öreg asszony háza, pedig annak fehér czukorból volt a zsindelye. Gyurit, Lidot, Piroskát nem is kellett sokáig kérni. Kiszaladtak az udvarra s nagy gyönyörűséggel ropogtatták lábuk alatt a friss havat. – Gyerekek! Egyet mondok, kettő lesz belőle. Játsszunk ellenséget! Dobáljuk egymást hólabdával. Ez volt a harcziás Gyuri mondókája, aki generális akar lenni. Csakhogy Lidinek és Piroskának nem volt rá kedvük. – Csinálunk hágolyót, azután gurítsuk az udvaron mindaddig, a miig akkora nem lesz, hogy süveget tehetünk a hegyibe, seprűnyelet dughatunk két oldalába, azután kifarághatjuk a szemet, az orrát, a száját és kész lesz - a hőember. Lidi ujjongva fogadta Piroska tervét, csak Gyuri akart nehezen beletörődni. Ö háborúdit akar és nem játékok. De kénytelen volt a többségnek engedni. Piroska azaz vigasztalta, majd harczoithat még igazi ellenség ellen, ha generális lesz. Lidi már össze is gyűrt egy kis hólabdát és gurítani kezdte. Kis golyóból nagy golyó, Guri, guri, hágolyó!

Csak épen akkora volt, hogy két kis tenyere átfoghatta. Egyszer-kétszer Piroska maga végig gurította az udvaron. Mikor a golyó visszakerült, nagyobb volt már, mint a Piroska Feje. Gyuri és Lidi most még csak a szemükkel segítettek Piroskának. Negyedszer-ötödször a golyó már olyan nehéz volt, hogy egysüjt erővel se tudták volna felemelni. Most már Gyuri is, Lidi is nekigyűrközött a golyónak, mely egyre nőtt mint az a kis porszem a tündérmesében, a melyből egy egész hegy lesz. Sorban egymás mögé sorakozva tízszer járták már körül az udvart. De azért ki nem fáradnak. A vitéz Gyuri kormányozza a kis gurító társaságot. Ó a vezér. Hisz ezzel a hágolyóval egy egész várát lehetne ostromolni! – Vigyázz! Itt vagyunk a kútnál. Fordulj! – hangzik a jelszó, mintha egy egész sereget vezetne. A golyó már akkora, hogy a gyerekek fejét is túlhaladja, de azért gurítják örömmel, jó kedvvel, nótát énekelve hozzá: Kis golyóból nagy golyó, Guri, guri, hágolyó!